

Grund til at gjøre disse Poster til Gjenstand for særlig Bemærkning, idet Mindretallet ganske kan slutte sig til de Betragtninger, som desangaaende ere fremsatte af Revisorerne Drefing og Levy, men vilde paa den anden Side efter den foran af Flertallet gjorte Begrundelse heller ikke have nogen særdeles Betænknelighed ved at tiltræde Indstillingen om, at de nævnte Poster passere, saafremt der herved kunde opnaas saadan Enighed om Forslaget til Beslutning, at der kunde forventes tilvebragt en samstemmende Beslutning fra begge Thing. Hertil er der imidlertid ingen Udfigt, saalænge Udvalgets Flertal fastholder de af de to Statsrevisorer gjorte Indstillinger Nr. 2 og 4 med Hensyn til Udgifterne til den vestindiske Kommission og det af denne gjorte Udlaan af 16,000 Kr., nemlig at disse Udgifter ikke kunne passere. Medens Mindretallet ogsaa for disse Posters Vedkommende kunde tiltræde et Forslag om, at det udtrykkelig bemærkes, at de passere, forsaavidt der derved kunde opnaas en samstemmende Beslutning af begge Thing, kan det aldeles ikke erkjende, at der er nogen Grund til at vedtage, at disse Udgifter „ikke passere“. Mindretallet er i al Mindelighed af den bestemte Formening, at et „ikke passerer“ altid bør ledsages af et Forslag om at gjøre Ansvar gjældende, ialtsald til Erstatning, og at en Beslutning om, at Noget „ikke passerer“, der i Realiteten er enslydig med, at det alligevel passerer, idet der Intet videre gjøres i den Anledning, er selvomstgigende. Men ligesom det i det foreliggende Tilfælde ikke synes at være Flertallets Hensigt at ville gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til de her omhandlede Udgiftsposter, saaledes kan Mindretallet for sit Vedkommende aldeles ikke erkjende, at der er nogen Grund til at gjøre Ansvar gjældende. Naar det af de to Statsrevisorer med Hensyn til det gennem den vestindiske Kommission gjorte Udlaan udtales, at de „ikke skønne rettere, end at Spørgsmaalet herom maa være undergivet den samme Opfattelse som Kommissariatet“, maa Mindretallet fastholde, at der ikke er den ringeste Grund hertil, idet det maa siges at være Finantsministeren, der har gjort Udlaanet, og det bliver uden al Betydning, om dette er stet igjennem det ene eller det andet Medlem. Og naar Udvalgets Flertal med Hensyn til baade dette Udlaan og Udgiften til den vestindiske Kommission fremhæver, at „da Indstillingerne angaa Udgifter, som ikke findes paa Finantsloven, og som endog maa betragtes baade før og efter deres Afholdelse som forgjæves forlangte af Rigsdagen ved Lovforslaget om et midlertidigt Laan til St. Croix's Kommune, der blev forfattet af Folkethinget den 9de December 1878, og ved Tillægsbevillingsloven for 1878—79“, maa Mindretallet betegne denne Paastand

som fuldstændig uholdbar. At de alt gjorte Udgifter bleve negtede ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven, kan ganske vist give Statsrevisionen Anledning til at indstille, at de ikke passere, men har i og for sig ingen Betydning for Folkethinget selv, der ikke er bundet ved en engang stet Afstemning, om det end selvsølgelig staaar det frit at fastholde den; og den Omstændighed, at Thinget ikke fandt tilstrækkelig Anledning til ligefrem at efterbevilge Udgiften, kan paa ingen Maade føre til, at det ikke nu skulde kunne finde det rigtigt at lade Udgiften passere. Og at disse Udgifter maa betragtes som negtede ved Forfættelsen af det nævnte særlige Lovforslag, er en blot og bar Fiktion; Lovforslaget indeholdt aldeles ingen Bestemmelse om Udsendelse af en Kommission, og det private Forslag herom, der under Forhandlingerne fremkom fra et Medlem af Thinget, blev ikke Gjenstand for Afstemning, idet det toges tilbage forinden. Da der nu tilmed fra forskjellige Sider af Thinget udtaltes bestemte Ansættelser om, at der maatte blive udsendt en Kommission, medens de enkelte Medlemmers tilbørlig indbyrdes afvigende Formening om den Maade, hvorpaa denne Kommission burde sammensættes, ikke kunde være forbindende for Regjeringsen, vilde der formentlig allerhøjest kunne være Tale om, at Thinget nu ved en udtrykkelig Udtalelse om, at de paagjældende Udgifter passere, skulde tilkjendegive, at det havde ønsket Kommissionen anderledes sammensat, og en Indstilling herom fra Flertallets Side skulde derfor Mindretallet efter Omstændighederne ikke have modsat sig. Dervedfor det af Flertallet stillede Forslag om, at de to omhandlede Udgiftsposter ikke passere, finder Mindretallet derimod ingen Anledning til at fremsætte en særlig Indstilling om, at de passere, men finder det for Liden rigtigst at indskrænke sig til, i Overensstemmelse med det Foranstaaende, at stille det Vædringsforslag:

at Folkethinget istedetfor Landstingets Forslag til Beslutning af Rigsdagen, i Henhold til Grundlovens § 50, med Hensyn til Statsregnskabet for 1878—79 vedtager følgende Beslutning:

„Under Forbehold af, at den Beslutning, som Rigsdagen vedtager med Hensyn til det for Finantsaaret 1877—78 afslagne Statsregnskab, ogsaa kommer til at gjælde de i Henhold til foreløbig Lov af 12te April 1877 paa den grønlandske Missions Konto for Finantsaaret 1877—78 afholdte Udgifter, fratager Rigsdagen sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1878—79.“